

ЕВРОПА ЗА ЕВРОПЕЙЦИТЕ

АДОЛФ ХИТЛЕР
върху световното положение
по време на похода
срещу Франция

Интервю с Карт фон Виганд
ГЛАВНА КВАРТИРА НА ВОДАЧА, 11 ЮНИ 1940

Книгата е цифровизирана от Propagandaleiter

„Америка за американците, Европа за европейците.“ Тази двустранна основна доктрина на Монро, — ми заяви днес Адолф Хитлер — ако би била съблюдавана от двете страни, не само би осигурила един продължителен мир между Стария и Новия свят, но тя би могла да даде идеалната база за мира на целия свят. Много остро и с презрително възмущение той опроверга „лъжите“, че той някога, „в мечти или размишления“ се е занимавал с плана да се намеси по някакъв начин в работите на западното полукълбо. Той характеризира страха на двете Америки от него или от Германия като във висша степен ласкателен, но и като „детински и гротескен“, а мисълта за възможността за едно нападение от страна на Европа в Съединените Щати по море, по въздух или с помощта на „легендарната пета колона“ като глупава и фантастична. Хитлер ми увери, че той нямал намерение да нападне красивата френска столица със своята германска военна машина, оперираща непосредствено пред Париж, чиято удивителна свършена организация, смелост, стратегическо и тактическо ръководство изненадаха света, при условие че тя, „както Брюксел, ще остане открит град“. Хитлер опроверга решително, да е поставял някога в миналото или в настоящето като цел на войната едно „унищожение на Британската световна империя“. Обаче, той заяви много нервно: „Аз ще обезвредя мъжете, които заплашват да унищожат тази световна империя.“ Той говори за Мусолини с най-сърдечен тон и поздрави влизането на Италия в „братството по оръжие“.

Това беше първото действително интервю, което Хитлер направи в тази война, нещо повече — това е първото негово интервю от пет години насам. „Голямата главна квартира на Фюрера“ би била едно по-внушително указание за мястото, където последното беше направено, обаче то не би отговаряло точно на истината. Много подвижната главна квартира на Фюрера зад армиите, които могат да бъдат сравнени с бързи валяци, се пази в тайна. Нашата среща се състоя в малкия, красив замък на един белгийски благородник. Сред един великолепен парк, в дърветата на който весело чуруликаха пойни птици. Едно строго спазвано правило по време на война е да не се споменават наименованията на места по фронта или близо до фронта. Собственият самолет на външния министър на Райха Рибентроп ме пое от летището на един град, в който бях събуден след полунощ от дълбокия вой на сирени и от бомбоподобните експлозии на гранатите на противоаеропланната артилерия, Обаче, аз бях така уморен, че не обърнах внимание на всичко това и отново заспах. Ние кацнахме на едно поле. След това пътувахме с часове в един открит, автомобил под лъчите на палецото слънце. Външният министър ме прие в главната квартира на един дивизионен генерал с отсечено име, в един замък непосредствено зад лявото крило на германския фронт. Интересен, няколкочасов разговор с външния министър. След като обядвахме заедно с него, с генерала и с щаба, пътувахме още много мили за срещата с Фюрера...

Хитлер пристигна в открит шестколесен автомобил, седнал до шофьора. Една втора кола следваше. Присъстващите удариха токовете и вдигнаха ръце за поздрав. Фон Рибентроп го поздравява пред входа. Весел, със сияещо лице и с блестящите очи на мъж, който знае, че е нанесъл големи победи и е постигнал много, но в същото време и с една простота в обноските, той ме поздравява. От времето на нашия последен разговор бяха изминали две години. Обгорен от слънцето и с един свеж цвят на лицето, той изглежда по-здрав, отколкото преди години. В лицето той е малко поостарял и е станал по-пълнен; сега неговите черти показват особеността на неговия характер и на характерната изключителна сила на волята му. Портрети на белгийски и френски красавици от дни, които никога не се връщат, ни поглеждаха от стените, когато ние влязохме в приемната стая. Външният министър фон Рибентроп, д-р Дитрих, пълномощният министър Шмидт, легационният съветник Хевел и др. присъстваха на срещата.

Фюрерът беше настоял да формулира писмено своите отговори на моите въпроси. Той държеше написан лист в ръката си и говори с мен почти цял час във връзка с тях. Той започна със становището на Америка към Германия и със своето собствено становище спрямо Америка. Той би желал да ми напомни обстоятелството, че „Германия е една от малкото държави, които до сега се държаха настрана от всякаква намеса в американските отношения“. След това той констатира, че „Германия не е имала териториални или политически интереси на американския континент, нито по-рано, нито сега.“ С повишен тон той продължи: „Който твърди обратното, умишлено лъже по някакви съображения. Затова, въпросът, как американският континент ще устрои своя живот, не ни интересува, — не интересува нито мен, нито Германия. Аз бих желал особено да подчертая, че това се отнася не само до Северна Америка, но и до Южна Америка. Бих желал да отбележа, че аз не вярвам, че една доктрина, така, както тя е прокламирана от Монро, би могла и може да бъде разбрана като едностранно използване на ненамесата. Защото целта на доктрината на Монро се състоеше не в това да се попречи на европейски държави да се намесват в американските работи — нещо, което, впрочем, Англия, която сама има огромни териториални и политически интереси в Америка, непрекъснато прави — но в едно също такова ненамесване на Америка в европейските работи. Фактът, че самият Джордж Вашингтон отпрати едно такова предупреждение към американския народ, потвърждава логиката и разума на едно такова становище. Затова аз казвам: „Америка за американците, Европа за европейците!“

На моя въпрос, какво отношение той има към сега оповестената от Рузвелт и застъпена от него програма за въоръжение на Америка, Хитлер отговори: „И при отговора на този въпрос аз се придържам към доктрината на Монро. Аз не критикувам програмата на въоръжение на Съединените Щати, това не ме интересува. Самият аз работя по принуда от години върху най-голямата въоръжителна програма в света и затова мога преди всичко много добре да

различавам фантастичните дърдорения от възможностите на практическия живот. Изглежда, че по тази точка съществуват твърде фантастични схващания.“
Аз се опитах да сондирам Фюрера за неговото мнение по въпроса за американските продажби на военен материал на съюзниците. Той заяви: „Интервенцията на Америка с масови доставки на самолети и бойни материали не може да измени изхода на тази война.“ Това обяснение беше дадено с тон на най-голяма сигурност. Той продължи: „Не е нужно да изтъквам основанията за това. Действителността ще реши този въпрос.“

След това аз засегнах въпроса за „петата колона“, която очевидно е възбудила фантазията в много страни. С един изблик на сарказъм Хитлер каза: „Под така наречената пета колона аз не мога да си представя нищо, защото тази колона не съществува освен в мозъка на фантасти или пък като един призрак на ужаса, измислен от безсъвестната пропаганда, чийто цели са ясни. Понятно е, че когато неспособни правителства насъскат своите народи във войната и след това преживеят жалката катастрофа, те търсят да стоварят вината върху други. Обаче, главната цел на тази парола е да се създаде една формула за опозицията, която естествено е на лице във всички страни. Тази опозиция няма нищо общо с Германия. По-скоро, обратното! Това са или най-радикални националисти, или интернационално ориентирани комунисти или пацифисти, или пък други противници на войната. Само защото тези политици не са в състояние да се справят по един почтен начин със своята опозиция, обвиняват тези елементи в предателство и така опитват да забулят своите противоправни методи с една патриотична мантийка и да мотивират морално тези последните пред очите на света чрез изнамирането на ужасяващото понятие „пета колана“. Нашите противници ще загубят тази война, не затова, че сред тях е една „пета колона“, но затова защото имат корумпирани, безсъвестни и духовно ограничени политици. Те ще я загубят, защото тяхната военна организация е лоша, а тяхното военно ръководство е, наистина, мизерно“. Много пъти Хитлер подчерта, че Англия обяви война на Германия и то „под най-смешни, най-глупави претексти“. Той добави: „Германия ще спечели тази война, защото германският народ знае, че неговата кауза е справедлива, защото германската военна организация и ръководство са по-добрите и защото ние имаме най-добрата армия и най-доброто въоръжение.“

В действителност, аз едва можех да си представя, че седя там с новия Наполеон на Европа, що се отнася до държавното и военно ръководство; при това, този мъж беше по-просто облечен, отколкото някой от неговата свита, не носеше пагони и знаци на своя ранг, а само железния кръст и партийната значка — и този мъж насочваше хода на историята и съдбините на Европа по нови пътища. Аз го попитах, дали неговото намерение е да унищожи Британската световна империя, на което той отговори: „Да унищожа Британската световна империя - това никога не е било мое намерение, нито цел.“ Той обясни по-

нататък с особено подчертаване: „Напротив, още преди избухването на тази война, която — повтарям беше предизвикана от Англия и Франция, аз направих предложения на английското правителство, в които отидох толкова далече, че предложих на Великобритания помощта на Райха за запазване съществуването на Империята. Моето предложение беше отхвърлено с презрение. Аз не бях искал от Англия нищо повече, освен това, Германия да бъде гледана и третирана като равноправна, Англия да пази германския бряг, в случаи, че Германия бъде заплетена в една война и най-после да ми се върнат германските колонии. И аз ще ги получа! В Лондон съвсем открито се каза и се писа, че националсоциализмът трябва да бъде унищожен, че Германия трябва да бъде разделена и напълно разоръжена и че тя трябва да бъде направена немощна. Аз никога не съм изявявал, подобни цели и намерения по отношение на Англия. Когато Англия губеше сражение след сражение, властниците в Лондон се молеха със сълзи на очи на Америка и обясняваха, че Германия застрашавала Британската световна империя и че тя искала да унищожи последната. Във всеки случаи, в тази война нещо ще бъде унищожено, именно една капиталистическа клика, която беше и е готова заради своите мерзки лични интереси да стане причина да бъдат унищожени милиони хора. Но това ще бъде направено — аз съм убеден — не от нас, а от нейните собствени народи. Фюрерът заяви, че тази война със сигурност ще отстрани системата на контрола на моретата, както тя сега се упражнява от Англия и че това ще донесе в бъдеще голямо благоденствие за целия свят. „Ако ние искаме свободата на моретата, то под това разбираме свободното право на всички, които не са намесени в една война, да могат да използват моретата за отношения помежду си свободно, неограничено и без всякакъв контрол.“ Хитлер добави, че постановленията по отношение на една фактически ефективна блокада, която би се ограничила само по бреговете на воюващите, страни, не бяха засегнати от едно подобно разумно изменение. Фюрерът заяви: „Германия няма нито териториални, нито политически интереси в Средиземно море. Германският народ изобщо отблъсква схващанията, според които всеки трябва да има правото да може да се намесва навсякъде и на всяко място или дори да трябва да се намесва. Ако няколко народа, начело, на които стоят тъкмо Англия и Франция, изобщо заявяват, че имат интереси в целия свят и то без изключение, то това е една претенция за световно господство, която пробуждащите се народи не могат да допуснат за дълго време. Например, Германия нема да търпи една друга сила да се намесва в нейното жизнено пространство. Затова и Германия не се занимава с неща, които лежат извън нейните собствени жизнени необходимости и които засягат на предна линия други народи. Но когато, например, един британски министър заяви, че английската граница се намира на Рейн, то това е толкова глупаво, колкото и непоносимо, арогантно и превзето. И не би било по-глупаво, ако аз бих поискал да заявя, че границите на Германия се намират на Мисисипи, на Амазонка или на Жълтата река. Впрочем, сега ние ще изясним окончателно въпроса за границата на Рейн, така че, можем да се надяваме, че в бъдеще и

британските министър-председатели не ще страдат повече от подобни географски грешки.“

Аз попитах Фюрера, дали той не би искал да ми съобщи в кратки щрихи своята представа за бъдещия мир; казах, че бях слушал много за неговото „напълно революционно становище върху мира“ и за това, че се говори, че мирният договор ще бъде кратък. Хитлер не беше склонен да се изкаже пооткрито на тази тема и каза само следното: „Всъщност, германската цел по отношение на мира се състои само в това: възстановяване на мира. Защото, Германия не обяви война на Франция и Англия, а Англия и Франция започнаха войната против Германия под най-смешни предлози. Основата на този мир, във всеки случай, винаги ще бъде съзнанието, че не може да има истинско състояние на мир, без да се респектират жизнените необходиминости на големите народи и че само една абсолютно празна глава може да си въобрази, че един Сврѣх-Версай ще бъде по-добър, отколкото беше самият Версай. Но като най-важна мирна цел аз виждам отстраняването на международните клики, които живеят от насъскването на народите и които искат чрез война да скрият последиците на своята вътрешно-политическа неспособност или на своята стопанска нищета, или които се опитват дори да репарират последните. Във всеки случай, за мене е ясно, че тази цел не може да бъде постигната изключително чрез договори, а чрез започващото вразумяване на самите народи. Аз вярвам в този разум, въпреки целия истеричен крясък и въпреки всички опити за вглупяване, въпреки всички басни и пропаганда за издевателства, въпреки „петата колона“ и „хвърлящите се с парашут калугерки“ и т. н. И ако военното поражение на Англия и на Франция подпомогне и там победата на този разум, то тогава, с оглед на по-далечното бъдеще на света, жертвите на тази война не биха били толкова напразни, както това може би изглежда в първия момент“.

Drück: Buchdruckerei Frickert & Co.
(vormals P. Stankiewicz' Buchdruckerei G.m.b.H.),
Berlin SW II